

AUDACES FORTUNA JUVAT

Stindardul românilor

Anul IV — Nr. 19, Mai 1988 Redaktion : Gmunderstr. 28 — 8000 München 70 Tel. 089/78 96 54

EDIȚIE SPECIALĂ

Amânarea Congresului Mondial Românesc dela Paris

DIN CAUZA BOICOTULUI PUBLIC DUS DE U.M.R.L. CONTRA FRONTULUI NAȚIONAL AL UNIRII ROMÂNILOR, CONGRESUL MONDIAL ROMÂNESC, PREVĂZUT SĂ AIBĂ LOC LA PARIS LA 4—5 IUNIE A.C., SE AMÂNĂ LA O ALTĂ DATĂ.

DOMNII ION RAȚIU, DORU NOVACOVICI ȘI DAN GRIGORESCU ȘI-AU REALIZAT MISIUNEA DE A ÎMPIEDICA UNIREA EXILULUI ROMÂNESC.

UNIREA NOASTRĂ A TUTURORA, A EXILULUI ROMÂNESC NU SE POATE ÎNFĂPTUI ÎN MOMENTUL DE FAȚĂ.

FRONTUL NAȚIONAL AL UNIRII ROMÂNILOR NU SE VA AUTODIZOLVA LA DATA PROPUSĂ — 5 IUNIE 1988.

ÎN ACESTE CONDIȚII, F.N.U.R. DĂ URMĂTOAREA DECLARAȚIE :

Grupul de acțiune Frontul Național al Unirii Românilor anunță pe toată lumea că după discuțiile de la Bruxelles din 26 Martie au avut loc alte convorbiri cu Dl. Rațiu, cu împuternicirea și a D-lui Comăniciu, pentru realizarea Congresului Mondial Românesc, însă Dl. Rațiu se dovedește duplicitar. Punctul D-sale de vedere este : Unirea Românilor se poate face numai dacă cei din Consiliul Național și din toate celelalte organizații se vor înscrie individual în U.M.R.L. Această poziție este susținută și a fost afirmată recent și de Dl. Novacovici. Restul de persoane din U.M.R.L. nu pot influența în nici un fel pe Dl. Rațiu. În aceste condiții, Dl. Comăniciu nu mai poate susține proiectul nostru de realizare a C.M.R.

Pe Dl. Rațiu nu l'a interesat niciodată nici unirea românilor, nici lupta anticomunistă, ci în spatele unei „gălăgioase democrații" urmărește șefia „Românilor Liberi" de pe mapamond. Aflînd că președintele C.M.R. ar putea fi Dl. Comăniciu, Dl. Rațiu a făcut tot ce a putut pentru a boicota realizarea mult-visatului C.M.R., pentru a se distanța de F.N.U.R.

Cu toate strădaniile făcute până în prezent de F.N.U.R., organizațiile, asociațiile cu caracter politic, religios și cultural, comunitățile românești din toate țările, presa românească și persoanele particulare au răspuns în număr redus la apelul nostru de realizare a Unității Românilor.

Unirea Românilor deranjează pe unii președinți și lideri de asociații care se cred aleșii pe viață ai neamului.

Din cauza mașinațiunilor, intrigilor și minciunilor D-lor Rațiu și Novacovici și a opoziției U.M.R.L., **CONGRESUL MONDIAL ROMÂNESC PREVĂZUT SĂ AIBĂ LOC LA PARIS ÎN ZILELE DE 4—5 IUNIE SE AMÂNĂ LA O DATĂ CE VA FI ADUSĂ LA CUNOȘTINȚA EXILULUI ROMÂNESC.**

Opoziția pe care o întâmpinăm, deschisă sau voalată, nu ne descurajează. Vom face din crezul nostru un stindard de unire a tuturor românilor, astfel încât ne vom vedea cu toții la Paris la o altă dată, fără cei care din egoism și orgoliu nemăsurat boicotează adevăratele interese ale Exilului.

AUTORI MORALI AI AMÂNĂRII C.M.R.

„Dl. DORU NOVACOVICI, secretar general al Uniunii Mondiale a Românilor Liberi a ridicat problema recentelor inițiative de formare a unei noi supraorganizații de exil, exprimându-și dezacordul cu intențiile în cauză, lipsite de sens în măsura în care exilul românesc nu duce lipsă de organizații... Dl. NOVACOVICI și-a reexprimat poziția, conform căreia, existența U.M.R.L. și C.N.R., ca principale organizații ale exilului românesc, satisface pe deplin doleanțele și loialitățile diverse ale românilor liberi care pot alege să facă parte din organizația care le este cea mai apropiată, fără a mai fi nevoie de un factor de disensiune politică."

(Săptămâna Müncheneză, nr. 11/1988, pag. 3)

„De anul trecut, o altă inițiativă unitaristă și la fel de mapamondică a fost luată de un oarecare „front" ce inițial cuprindea 13 persoane, iar apoi s'a întregit la 18. Este drept că cele mai multe dintre acestea sunt cunoscute prin extremismul lor intolerant, altele prin apartenența la vreunul din totalitarismele care ne'au însângerat țara. Nu cred că acest „front" ar avea vocația unirii românilor din afara țării. Organizarea ce și'o propun, hiperstructurată, se aseamănă cu o încorsetare în niște cadre care n'au nimic comun cu democrația. Inițiatorii săi mai activi n'au făcut altceva până în prezent, decât să împroaște cu noroi pe toți acei români care, în occident, duc sau au dus o activitate îndreptată contra regimului comunist din România."

(Dinu Zamfirescu, Dialog nr. 85/Martie 1988, pag. 11)

„Deși eforturile de unificare a exilului din ultimii 3—4 ani au fost roditoare, s'au luat recent două noi inițiative, la care ne referim în mod precis aici. Este de la bun început regretabil că aceste inițiative sunt concurente, dacă nu rivale, în loc de a fi convergente... Foarte mulți „novici", refugiați nou veniți, crezând că nu s'a făcut nimic înaintea sosirii lor în lumea liberă, și că sunt deținătorii exclusivi ai „rețetei miraculoase", „secretul" care duce la unirea exilului, se lansează în mod aventuros în asemenea operații. Aventuros, pentru că, lipsiți de experiență și neinformați, nu posedă discernământul necesar spre a feri de suspiciune inițiativa lor."

(Ion Varlam, Românul Liber nr. 4/1988, pag. 3)

Scrisoare deschisă adresată Exilului Românesc

La 2 Octombrie 1987 am constituit la Freiburg un „Grup de Acțiune", căruia i'am dat numele de „FRONTUL NAȚIONAL AL UNIRII ROMÂNILOR" și tot atunci am anunțat cu claritate că : „Scopul Grupului de Acțiune este „Unirea Românilor", iar grupul se va autodizolva în momentul în care țelul va fi atins. Am declarat public că nu urmărim dizolvarea organizațiilor existente, nici subordonarea lor, ci din contră, asocierea lor, prin reprezentanții lor, într'un „Congres Mondial Românesc" — care să aibă credibilitate în fața Cancelariilor, Parlamentelor și Instituțiilor Occidentale.

Am invocat atunci, în susținerea proiectului nostru, experiența [illegible]enilor, letonilor, estonilor, lituanienilor, polonezilor, ungurilor și [illegible]ilor care au organisme reprezentative și'și fac datoria față de [illegible] neamul lor.

Nu am urmărit niciodată să dețin o funcție în cadrul „Congresului Mondial Românesc" și am anunțat public că mă voi retrage din activitate odată cu autodizolvarea „Frontului Național al Unirii Românilor" care urma să se producă la 5 iunie 1988, adică în ziua în care ar fi trebuit să se realizeze unitatea românească prin crearea „Congresului Mondial Românesc". Bunele și dezinteresatele noastre intenții au fost și au rămas clare, exilul românesc urmând să se unească cu ajutorul [illegible]or organizațiilor existente.

Mulți români, cu poziție și prestigiu în exil, cu dragoste sinceră față de patria mamă, și'au manifestat deschis adeziunea la inițiativa noastră, publicată în ziarul „Stindarul Românilor".

Am considerat că importanta realizarea a proiectului de unire a exilului românesc se va face prin dialogul sincer și deschis între toate organizațiile și grupările existente.

Pentru realizarea dialogului am avut numeroase contacte cu persoane și organizații și am pledat cu toată sinceritatea de care sunt capabil pentru a înfăptui unitatea românească.

Am avut discuții îndelungate cu persoane importante de la Paris, cu care am ajuns la un acord deplin și care susțin proiectul de realizare a „Congresului Mondial Românesc".

Am găsit deplină înțelegere și am primit sfaturi înțelepte de la domnul Horațiu Comăniciu, președintele „Consiliului Național Român" care m'a orientat și ajutat în direcția realizării proiectului nostru.

Am fost încurajat în permanență de către domnul profesor Alexandru Bidian, lider de organizație, personalitate cunoscută în exilul românesc pentru activitatea sa politică trecută.

Am pornit la drum deci încurajați și stimulați de acești domni și am constituit o comisie de studii, care a alcătuit proiectul de statut spre a fi prezentat în fața „Congresului Mondial Românesc“ ca bază de începere a discuțiilor.

Proiectul nostru a fost sprijinit și de românii care au suferit ani grei de închisoare sub regimul comunist. Remarc contribuția adusă de domnii dr. Radu Boroș, Vladimir Boutmy de Katzman, dr. C. Petrasievici, dr. ing. Mirel Stoenescu și dl. avocat N. Alexandrescu. De altfel acești domni au făcut și fac parte din „Frontul Național al Unirii Românilor“.

De partea noastră au fost și au rămas domnii dr. Florin Mătrescu, dr. Dan Cernovodeanu, dr. Vasile Iliescu, dr. Constantin Macri, Mircea Constantinescu, Alexandru Micle și Manea Mirică, care prin strădaniile lor doresc cu ardoare realizarea idealului nostru.

Am făcut dese deplasări în Franța, la Bruxelles, în Elveția, cu scopul de a obține adeziunea la cauza noastră comună : realizarea Congresului, lupta împotriva comunismului și alegeri libere în toate țările europene anexate sau satelizate de către U.R.S.S.

Am pledat cu toată convingerea pentru ca absolut toată suflarea românească de la „stânga la dreapta“ să participe la Congresul nostru de la Paris. Am explicat interlocutorilor mei, că generația noastră, de la 60 la 80 de ani, care mâine, poimâine va închide ochii, trebuie să'și dea seama că trăiește astăzi ultima oră în care se mai poate reabilita în fața Țării și Istoriei.

Am dormit cu toții peste 40 de ani și este imperios necesar să ne facem acum datoria, în ultimul moment, pentru a nu fi blestemați de Țară, pentru a nu fi huliți de Istorie. La toți le'am explicat că noi nu trebuie să sacrificăm decât orgoliile nesăbuite și dușmăniile personale.

Cu profund regret, trebuie s'o spun aci, că nu am găsit înțelegere, în primul rând la Dl. Rațiu, care dorește cu orice preț să fie considerat „președinte al tuturor românilor“ deși nu are nici un merit sau calitate să aspire la o astfel de funcție. Dl. Rațiu, cu tactica lui binecunoscută, a pus tot felul de piedici, contribuind direct la încurcarea lucrurilor pentru a nu se ține Congresul. Fiind convins, că el nu va fi ales președinte al „Congresului Mondial Românesc“, a regizat tot felul de mașinațiuni, reușind în final să compromită ideia noastră sfântă de unitate. Trebuie să recunosc public și deschis, că Dl. Rațiu, prin oameni subvenționați de el, a reușit să determine și alte organizații politice, culturale și religioase ale exilului românesc să refuze participarea la acțiunea noastră de la Paris. Dl. Doru Novacovici a susținut public că nu mai este necesară crearea unei alte organizații a exilului românesc atâta timp cât există C.N.R. și U.M.R.L. și că românii ar trebui să aleagă între aceste două organizații la care din ele să activeze. Este absolut clar că pe domnii Rațiu și Novacovici nu'i interesează unitatea exilului ci numai menținerea U.M.R.L. în numele căreia să susțină puncte de vedere personale, să'și facă publicitate, invocând diverse titluri pompoase de „președinte“ și „secretar general“. Aciași poziție de boicotare a idealurilor noastre românești au adoptat'o și domnii Radu Roșeanu și dr. Mircea Alexandru Munteanu, care pe la spate, ne'au creat tot felul de greutăți pentru a nu se realiza proiectul amintit. Nu au avut curajul să ne înfrunte public acești domni, mulțumindu'se să colporteze și să ducă vorba de la unul la altul că ceea ce facem noi nu este bine și că nu mai este nevoie de o „supraorganizație“ întrucât ar exista U.M.R.L.'ul, unde dumnealor dețin poziții de conducere.

Personal mi'am spus punctul de vedere în legătură cu acești oameni care contribuie la dezbinarea exilului prin ideile și tezele false pe care le propagă.

Trebuie să recunosc deschis că majoritatea organizațiilor românești nu ne'au înțeles și de aceea nu au răspuns la apelul nostru, iar unele ne'au trimis scrisori prin care ne anunță că nu vor lua parte la Programul de Lucru al „Congresului Mondial Românesc“ de la Paris.

Am constatat cu această ocazie, și cu regret trebuie să spun acest lucru, că există profunde neânțelegeri între organizațiile exilului românesc, generate de pretențiile unor români de a fi în continuare considerați lideri cu orice preț. Pentru acești domni, este mai important să'și mențină aceste funcții fictive și fără acoperire, decât să militeze sincer și deschis pentru realizarea unirii exilului, în cadrul căreia ar fi niște iluștri necunoscuți. Ne'am dat seama de incapacitatea politică a unor conducători de asociații culturale și religioase, care continuă să adopte o poziție obstrucționistă, și din prostie și tembelism, să facă jocul regimului de la București. Atâta vreme cât această poziție continuă să se manifeste în cadrul exilului, nu se poate realiza nici un proiect de unitate românească. Vocile sincere și nobile ce apar în cadrul exilului sunt bruiate de acești „domni veleitari“ care fără nici un fel de scrupule se încăpățânează în mod prostește să semene discordie și să alimenteze disputele dintre noi.

Este clar, că în aceste condiții, „Congresul Mondial Românesc“ nu mai poate avea loc la 4—5 Iunie la Paris.

Aduc la cunoștința întregii suflări românești din exil, că nu voi renunța la ținerea Congresului, însă la o altă dată când vom fi mai bine pregătiți și vom reuși să scăpăm de oponenții noștri de astăzi.

Aduc de asemenea la cunoștință că „Frontul Național al Unirii Românilor“ nu se autodizolvă ci își va continua activitatea până la realizarea „Congresului Mondial Românesc“.

Am luat această decizie de amânare temporară a ținerii Congresului pentru a uni toate forțele românești și a realiza un organism reprezentativ cu care să ne mândrim în fața Cancelariilor și Guvernelor occidentale.

Așa să ne ajute Dumnezeu !

ION PANTAZI

Să ne unim, dar cu cine ? Remember...

Din respect pentru activitatea românească a bunului meu prieten și camarad de închisoare, Dl. Dan Cernovodeanu, publicam în Ediția Specială din Iulie 1987 articolul cu titlul de mai sus, în care prevesteam că „Unirea Românilor nu este posibilă atâta vreme cât la conducerea U.M.R.L. se află Dl. Ion Rațiu care mai poate aduce totuși un prim și ultim serviciu Exilului românesc dându-și demisia dela președenția organizației“.

Am scris acele rânduri pornite din inimă, fără menajamente, cu credința că ele vor deschide ochii tuturor asupra celor ce se întâmplă în culisele Exilului românesc.

Poate că am greșit, poate că am exagerat și am întrecut măsura. I'am cerut public scuze D-lui Rațiu, sperând că mi'a înțeles indignarea, că va trece peste acest incident și că, împreună vom putea realiza aceea Reprezentanță unică a Exilului. Timpul a lucrat însă în favoarea D-lui Rațiu care, după ce m'a asigurat de bunele sale intenții, a recurs la cele mai josnice manevre pentru a torpila Unirea Românilor.

Faptul că domnii Cernovodeanu, Mătrescu și Boutmy l'au părăsit pentru a mi se alătura, l'a deranjat cel mai mult pe Dl. Rațiu care caută acum „alianțe internaționale“ ce pot face să roșească orice român de bună credință. Românul s'a înfrățit din totdeauna cu codrul D-le Rațiu și nu cu alte seminții aciuiate vremelnic în Vatra Străbună, indiferent dacă dușmanii s'au numit tătari, turci, ruși sau unguri.

Nu D-le Rațiu, eu nu am greșit față de Dvs., ci Dvs. față de un neam întreg, iar scuzele, fie și publice, nu le primesc.

Rămân la părerea inițială, îmi retrag scuzele și vă anunț ca și atunci că „Unirea Românilor se va face și, din fericire, fără Dvs.“.

TEORIA ELITELOR ȘI UNIREA EXILULUI

Ca orice ideie novatoare, inițiativa Grupului de acțiune F.N.U.R. a provocat luări de poziție dintre cele mai diferite, dovedind că eforturile noastre nu au rămas fără ecou în rândul Exilului, ceea ce este bine.

Regretabil este însă faptul că persoane avizate din Exil și care ar fi putut să ne ajute cu adevărat s'au îndepărtat de noi, acuzîndu'ne public și interpretând voit denaturat ideia de unitate și implicit de înființare a Congresului Mondial Românesc, etichetat ca „superinstanță“ a Exilului.

Referindu'se direct la persoana mea, Dl. Varlam scrie negru pe alb, cu aprobarea și în ziarul D-lui Rațiu, că unitatea pentru care lupt „este compromisă de probleme personale“ și că „cine nu știe să subordoneze vieții publice *pornirile sale temperamentale* (sublinierea noastră) nu este calificat de a juca un rol politic, dovedindu'se incapabil să exercite funcția politică primordială, aceea de a reprezenta pe alții“.

Dl. Varlam merge mai departe, blamând și pe ceilalți membri ai Grupului de inițiativă F.N.U.R. în care „alături de cele mai onorabile nume“ apar și „cele ale unor indivizi clar stigmatizați“. Voit sau din necunotință de cauză, Dl. Varlam nu precizează cine sunt cei „clar stigmatizați“. Poate Dl. avocat N. Alexandrescu, poate Dl. dr. C. Petrasievici și toți ceilalți membri ai comitetului de conducere al F.N.U.R. care au îndurat ani grei în temnițele comuniste ? Nu vreau să intru în polemică cu nimeni, însă cei în drept s'ar putea întreba odată : cât și pe unde a fost închis Dl. Varlam pentru opoziția sa față de regimul comunist ?

Pentru a fi și mai la obiect, fără să ne lansăm în divagații, informăm pe cititorii notri că după Dl. Varlam (și nu numai după Domnia Sa) unirea Exilului „nu poate merge decât sensul fuzionării organismelor deja existente, *în nici un caz spre înmulțirea lor*“ (sublinierea ne aparține). Cu alte cuvinte, înființarea C.M.R. nu ar avea nici o rațiune în aceste condiții.

Și pentru a părea original, același domn proclamă că „această adunare (n.n. C.M.R.) nu poate fi decât un aeropag elitist“, cu alte cuvinte, să lăsăm totul pe seama elitelor Exilului care vor rezolva într'un mod fericit și pentru totdeauna problema Unirii. Singura contribuție pe care noi, ceilalți români din Lumea Liberă, suntem chemați să o aducem este deci „recunoașterea acestui corp de elită al Exilului“ din care, cu siguranță, nu poate lipsi Dl. Varlam (chiar și numai pentru că a avut această genială ideie).

Am spus'o și nu mă jenez să o repet : nu sunt o personalitate, nu am abilitatea necesară, nu posed o cultură corespunzătoare, nu sunt un diplomat, deci nu fac parte din elitele D-lui Varlam. Ca mine sunt mii de români care, cu sau fără mințile luminate ale celor care pun bețe în roate eforturilor de unificare a Exilului, nu vor înceta să lupte pentru izbăvirea neamului.

Am pierdut o bătălie, nu și războiul. Amânarea C.M.R., dictată de motivele menționate, nu ne descurajează ci, dimpotrivă ne îndârjește și ne lasă timp pentru o mai matură chibzuință asupra alegerii persoanelor care vor cu adevărat binele Exilului și al Țării.

ION PANTAZI

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich : Ion Pantazi — Gmunderstr. 28 — 8000 München 70